

Выходитъ во Львовъ що Вторника, Четверга и Суботы
кромъ рускихъ святъ) о 4-й год попод. Литер. додатокъ
„Библіотека наизнам. повѣстей” виходить по 2 почат. ар-
кушъ кожного 15-го и послѣднаго дня кожного мѣсяця.
Редакція, адміністрація и експедиція підъ Ч. 44 улиця
Галицка.
Всѣ листы, посылки и реклами належить пересылати
підъ адресою: редакція и адміністрація „Дѣло“ Ч. 44 ул.
Галицка
Рукописи не звертаються толькож на попереднє відторо-
жевье.
Поодиноке число стоїть 12 кр. а. в.
Оголошення приймаються по цѣнѣ 6 кр. а. в. бѣ однов-
ітроки печатної.
Рекламиація неопечатаній вольни отъ порта.
Предплату належить пересылати франко (найлучше
очтовымъ переказомъ) до: Адміністрації часописи „Дѣло“
д. Галицка, Ч. 44.

У ВП. Читательвъ въ Россіи просимо ма-
ти на увазъ, що въ въмовѣ *ъ*=*ji*, *ö*, *ü*=*i*, *u* (въ
серединѣ и на концѣ словъ)=*ы*, *u* (на початку
словъ и по самогласныхъ) = *i*, *ö* (на початку
словъ) = *ví*.

Съ днемъ I (13) липня розпочинається III. чвертьрікъ. Просимо П. Т. Предплатниковъ поспѣшити съ надосланьемъ дальншои передплаты, щобы не зайдла перерва въ высылцъ.

Ровно же просимо о надосланье за-
легостей тыхъ ПП., котрымъ предплата
уже скончилася давнѣйше, бо мы муси-
емъ платити готовкою

МО ВСЪ НАШИ ВЫДАТКИ ПЛАТИТИ ГОТОВКОЮ.
Ново приступающій П. Т. Предплатники
„Библіотеки наизнам. повѣстей“ дстануть да-
ромъ початковый аркушъ розпочатої повѣсти
С. Аксакова „Софія“.

**Просимо П. Т. Предплатниковъ, щобы при змѣнѣ
месца звонки завсегды подавати и давнѣйшу свою
адресу, бо инакше тратимо богато часу, а всѣ
адресы гдѣ въ памяти задержати.**

Руское вѣче и польскій газеты.

Rupti sunt omnes fontes abyssi
magni et cataractae coeli apertae
sunt. Genesis VII, 11.

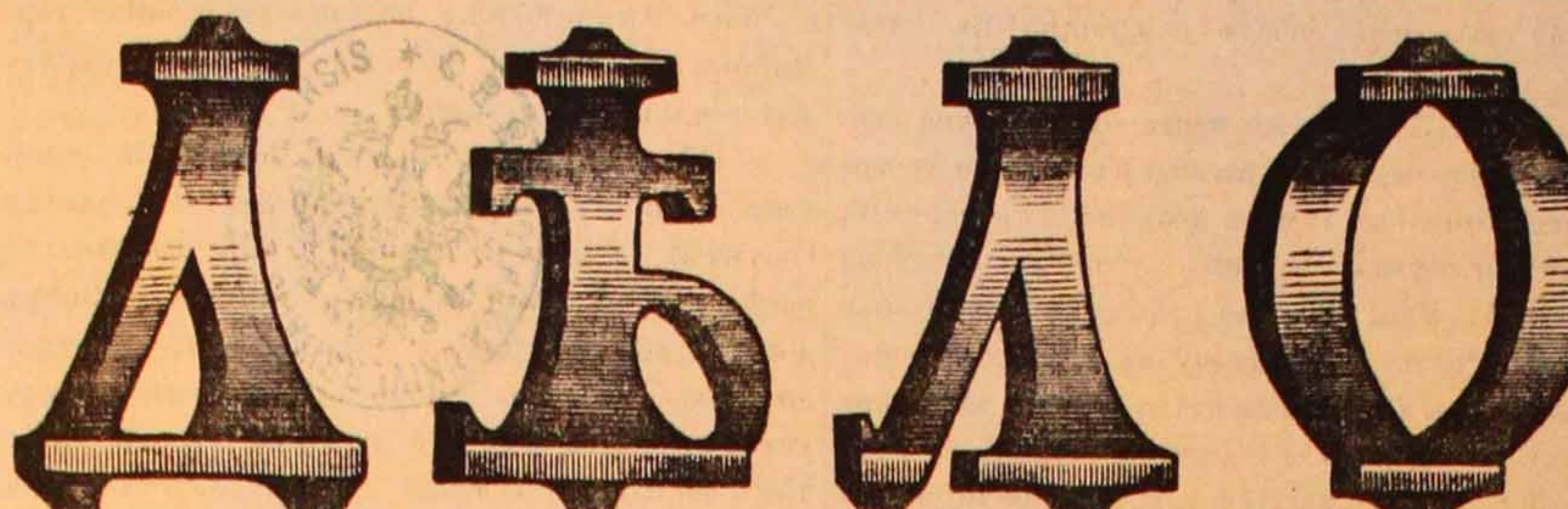
I

1.
„Выбухли вѣжерела бѣздны великои и
тамы небеснїй отворилися“, — слова суть за-
писаній въ книзѣ „Бытія“, немовь навмысно
про отзывы польскихъ газетъ о нашомъ из-
роднѣмъ Вѣчу. Се вже не полемика, не споры,
не свары навѣть, се выбухи намѣтности, за-
висти та упертого заслѣпленя, якого мы —
скажемо по щирости — и не сподѣвалися. Не-
давно ще тѣ самѣ газеты „грозили намъ зго-
дою“, а теперь, по Вѣчу, перестали грозити,
а только зубами скрежочуть, трохлять, цъку-
ютъ. Кожде слово, кождый поступокъ нашъ
подхапується и коментується въ дуєѣ больше по-
лицейскому, нѣ, больше инквизиторскому,
нѣжъ газетарскому. Въ одной хвили забулося
все, що говорилося доси, — нѣ, въ одной хви-
ли забувався, що говорилося въ попереднїй
хвили, щобъ только якъ наибѣльше и якъ най-
чорнѣйшихъ калюмній кинути на Русиновъ.
Разъ выступається противъ рускої интелигенції
и на ю накликаются всѣ громы небеснїй, а
зомитеся копіи за „obałamisopu poczeiwy ludek“
— въ слѣдъ за тымъ той poczeiwy ludek
есть вже ciemna, barbarzyńska masa, ziejaca nie-
pawisja do wszystkiego, со polskie, носяча въ
сердѣцъ своїмъ кровавї традиції Гонты и Зе-
лѣзнѧка, и отъ оттручується людъ и падаєся
руку интелигенції, а коли нѣ, то проклямуюєся
единими Русинами Черкавскихъ, Баревичъвъ
e tutti quanti

Помѣшанье понять и льготы, котре про-
явилось въ польской печати по поводу нашего
Вѣча, есть фактъмъ дуже цѣкавымъ и важнымъ
для исторіи культуры. Щосталося такого
страшного? Колька тысяча народа, „chłopów
i popów“ здѣшлося, балакали собѣ щось (dla
piekielnego wrzasku nie nie možna było gozumieć!),
васоѣвали „Многая лѣта“ — ну, — и ровѣ-
шили. Чогожь бы ту выскакувати во шкбрь
нашимъ „starszym braciom“, нашимъ непроше-
нымъ опѣкунамъ? Не вжежъ той вѣздъ мавъ
акись скрытъ, людоѣдній цѣли? Не вжежъ ти
бесѣды були такой подбурюючѣ? Бесѣды гово-
рилисѧ, не стрѣтивши забороны поліційнои,—
такъ не вжежъ нашъ вельможній братя Поля-
ки схотятъ бути больше поліцейскими, нѣжъ
сама поліція? Що се за камѣнь упавъ имъ
вараѣ на тѣмѧ и помѣшавъ ихъ мысли?

Щобъ отповѣсти на та и тымъ подбні
пыта, треба намъ пильно роздивитися въ
тыхъ газетахъ, котрй раптомъ такъ сердечно
занялися нашимъ Вѣчемъ. Мы надѣемся, що
правда та выплатится, коли не сейчасъ, то въ
будучности, вже хочьбы для того, що дастъ
намъ колька цѣкавыхъ чертъ до характеристики
польской интелигенціи въ Галичинѣ,
съ котрою, будь що будь, намъ все ще неразъ
прійдеся мати дѣло.

въ котрою, будь що будь, намъ все ще неразъ
прайдеся мати дѣло.

брати на сепіо. Бо отсе въ тѣмъ самомъ числѣ 147, где на початку голосили во всеуслышаніе, що Вѣча нѣякого не було, печатають о тѣмъ небувшомъ Вѣчу обширне справозданье, котре починається словами: „Wczoraj o godzinie 10 rano rozpoczał się w sali Narodnego Domu wiec ruski; na rady trwały bez przerwy do godziny 5 po południu“. Значитъ, Вѣче розпочалося, т. е. все таки було, що бѣльше, були навѣть нарады, тай досить довгі! Mein Liebchen, was willst du noch mehr? Правда, Магометъ вступивъ замѣтокъ о Вѣчу, збитый другою статією, посвященою Вѣчу, стараєсь регабилитуватися въ тѣмъ самомъ н-рѣ „Gaz. Nar.“ и то въ — телеграмахъ! Мѣжъ телеграмами „Gaz. Nar. (!) стоитъ на самомъ чблѣнѣмъ мѣсци ось-яка замѣтка, котру наведемо дословно, бо она неоцѣнена для характеристики морального рѣвня львівско-польской журналистики: „Na podstawie najpewniejszych wiadomości możemy powiedzieć, że wiec zrobił najzupełniejsze fiasko. Spodziewano się wielkiego napływu chłopów i księży i zamyslano (отъ вже що пророкъ, то пророкъ, знає навѣть и телеграфуе „Gaz. Nar.-й“, що задумували Русини!) wyprawić zgromadzenie pod golem niebem na placu św. Jura. Tymczasem zjechało się tak mało, że musiano się ograniczyć na sali Domu Narodnego. (Tak mało!) А коли шпальть передъ тымъ писано було: „Główna sala, przyboczne sale, korytarze i galerje napełnione były szczerlecznie zgromadzonymi uczestnikami wiecu. W sali panowała okropna atmosfera — nieznośne gorąco i ściszc“). Chłopi, спrowadзани nawet od granicy Węgier, byli, jak wiemy z ich własnych ust (се неконечно, — пророкъ може знати и безъ того, въ самого помышленія), w najwyższym stopniu rozniewani i wywoływali, że ich już na drugi raz ksiêża nie sprowadzą. Niektórzy chłopi otrzymali z kas gminnych po 3 do 5 złr., ale byli i tacy, którzy bez niczego przyjechali (навѣть за желѣзницю не заплатили?) i lamentowali, że nie mieli co jeść, ani gdzie spać. Księza dostawali na ten wiec — nie wiemy, czy wszyscy — (можемо васъ запевнити, вельм. Mag., що всѣ!) po 60 do 70 guldenów. Pytanie, z jakich funduszów. (Овва, а се що за пророкъ, що й таки багателъ не знає! Та нѣ, днъ знає, а только въ скромности говоритьъ алегоріями. Послѣдне его реченье значитъ властиво „ruble moskiewskie“!) Chłopi zdjeci ciekawoscia, przysłuchiwalli sie z poczatku dosyć uwažnie tokowi obrad, — później jednak, znudzeni nieinteresujacemi ich sprawami, których zresztą w wiêkszej części nie rozumieli, poczeli gromadnie opuszczać salę i po kilkunastu albo po kilkudziesięciu włóczyli się po mieście. Za prawdę powyższych doniesień можему гручиć najzupełniej“.

stanѣ, швидко перемѣнилася въ „zgromadzenie czosnku, dziegiu i głupoty“. Ще красще ôtywawasя другій львівскій Магометъ въ варшавской „Gazecie Polskiej“. „Rozwinięto — пиše днъ — cały aparat agitacyjny, żeby sciagnąć na wiec co najwiêkszą ilość uczestników i żeby chociaż pozornie uchronić to zgromadzenie od zbyt oczywistego fiasko. Jakoż przyznać musimy, że skutek tych usiłowań jest daleko pomyślniejszy, niż možna było się spodziewać. Od dzis rana Lwów zmienił zupełnie swą wewnętrzna fizyognomię wskutek napływu całej masy księży wiejskich i włościan przybyłych na wiec, a rzucających się každemu w oko swemi ogorzałemi, charakterystycznemi postaciami i malowniczymi a wielce rozmaitemi strojami. Obszerna sala rusińskiego Domu Narodnego, oraz korytarze i dziedzińce tego gmachu zamienione formalnie zostały w obozowisko Czumaków czy też Kozaków zaporozkich, stanowiących dziwny anachronizm w mieście, leżącem pośród ucywilizowanej Europy, liczącem przeszło 100.000 mieszkańców. Widok ten, na každego... musi wywrzeć przykro wrażenie swoja dzikością, rzucającą smutne światło na obyczaje i stan kultury ludu naszego (!). (Перепрашаємо, добродѣю Магомете, на „obyczaje i stan kultury ludu waszego“ той „widok“ зовсімъ нѣякого свѣтла не кидає. Згромадьте вы насампередъ свѣй польскій чи мазурскій людъ, а тогды ажъ говорѣть, яке свѣтло на его станъ кине той „widok“!) W sali Narodnego Domu panuje ściszc i tłok, jak na jarmarku; wrzawa istnie karczemna nie pozwala mówcom mówić, a słuchaczom zrozumieć, co oni mówią; duszaca zaś atmosfera, przesiąknięta wyziewami cuchnącemi smołą, gorzałką i skórą, czynią dłuższy pobyt w tym przybytku pseudo-politycznego życia publicznego rusińskiego w najwyższym stopniu uciążliwym.“ Якъ бачите, нерви Магомета ôть „Gaz. Pol.“ дуже тоненький и нѣжненький; хлопы въ столичномъ мѣстѣ — для него анахронизмъ. Онъ бѣдолашный живъ собѣ спокойно на своїмъ пророцкомъ педесталѣ въ тѣмъ перекonanju, що на свѣтѣкромъ угальнованыхъ локаївъ, выстроенныхъ та наперфумованныхъ дамъ и подобныхъ ему Магometовъ нѣкого бѣльше нема, и що всѣ тѣ гунѣ, сердаки и лычаки, cuchnace skórą чоботы и прочій неблагоподобній вещи давно сталися „достояніемъ“ археологіи, „легендою старовини“ А ту раптомъ наплыває до цивилизованого, „середъ Европы лежачаго“ Львова така дика орда и голоситъ „dzikie, nie mające w sobie nic ludzkiego okrzyki“ та разить паньскій нѣсь цивилизованого Магомета „wonią smoły, gorzałki i skórę“. Чижъ не трагичне єго положеніе, чижъ не справедливе єго обуреніе? Правда, „gorzałka“, котрою посля єго вѣщовання вонѣло Вѣче, могла походити не ôtywawasя другій львівскій Магометъ въ варшавской „Gazecie Polskiej“. „Rozwinięto — пиše днъ — cały aparat agitacyjny, żeby sciagnąć na wiec co najwiêkszą ilość uczestników i żeby chociaż pozornie uchronić to zgromadzenie od zbyt oczywistego fiasko. Jakoż przyznać musimy, że skutek tych usiłowań jest daleko pomyślniejszy, niż možna było się spodziewać. Od dzis rana Lwów zmienił zupełnie swą wewnętrzna fizyognomię wskutek napływu całej masy księży wiejskich i włościan przybyłych na wiec, a rzucających się každemu w oko swemi ogorzałemi, charakterystycznemi postaciami i malowniczymi a wielce rozmaitemi strojami. Obszerna sala rusińskiego Domu Narodnego, oraz korytarze i dziedzińce tego gmachu zamienione formalnie zostały w obozowisko Czumaków czy też Kozaków zaporozkich, stanowiących dziwny anachronizm w mieście, leżącem pośród ucywilizowanej Europy, liczącem przeszło 100.000 mieszkańców. Widok ten, na každego... musi wywrzeć przykro wrażenie swoja dzikością, rzucającą smutne światło na obyczaje i stan kultury ludu naszego (!). (Перепрашаємо, добродѣю Магомете, на „obyczaje i stan kultury ludu waszego“ той „widok“ зовсімъ нѣякого свѣтла не кидає. Згромадьте вы насампередъ свѣй польскій чи мазурскій людъ, а тогды ажъ говорѣть, яке свѣтло на его станъ кине той „widok“!) W sali Narodnego Domu panuje ściszc i tłok, jak na jarmarku; wrzawa istnie karczemna nie pozwala mówcom mówić, a słuchaczom zrozumieć, co oni mówią; duszaca zaś atmosfera, przesiąknięta wyziewami cuchnącemi smołą, gorzałką i skórą, czynią dłuższy pobyt w tym przybytku pseudo-politycznego życia publicznego rusińskiego w najwyższym stopniu uciążliwym.“ Якъ бачите, нерви Магомета ôть „Gaz. Pol.“ дуже тоненький и нѣжненький; хлопы въ столичномъ мѣстѣ — для него анахронизмъ. Онъ бѣдолашный живъ собѣ спокойно на своїmъ пророцкомъ педесталѣ въ тѣмъ перекonanju, що на свѣтѣкромъ угальнованыхъ локаївъ, выстроенныхъ та наперфумованныхъ дамъ и подобныхъ ему Магometовъ нѣкого бѣльше нема, и що всѣ тѣ гунѣ, сердаки и лычаки, cuchnace skórą чоботы и прочій неблагоподобній вещи давно сталися „достояніемъ“ археologіи, „легендою старовини“ А ту раптомъ наплыває до цивилизованого, „середъ Европы лежачаго“ Львова така дика орда и голоситъ „dzikie, nie mające w sobie nic ludzkiego okrzyki“ та разить паньскій нѣсь цивилизованого Магомета „wonią smoły, gorzałki i skórę“. Чижъ не трагичне єго положеніе, чижъ не справедливе єго обуреніе? Правда, „gorzałka“, котрою посля єго вѣщовання вонѣло Вѣче, могла походить не ôtywawasя другій львівскій Магометъ въ варшавской „Gazecie Polskiej“. „Rozwinięto — пиše днъ — cały aparat agitacyjny, żeby sciagnąć na wiec co najwiêkszą ilość uczestników i żeby chociaż pozornie uchronić to zgromadzenie od zbyt oczywistego fiasko. Jakoż przyznać musimy, że skutek tych usiłowań jest daleko pomyślniejszy, niż možna było się spodziewać. Od dzis rana Lwów zmienił zupełnie swą wewnętrzna fizyognomię wskutek napływuowej ca旑ej masy księży wiejskich i włościan przybyłych na wiec, a rzucających się každemu w oko swemi ogorzałemi, charakterystycznemi postaciami i malowniczymi a wielce rozmaitemi strojami. Obszerna sala rusińskiego Domu Narodnego, oraz korytarze i dziedzińce tego gmachu zamienione formalnie zostały w obozowisko Czumaków czy też Kozaków zaporozkich, stanowiących dziwny anachronizm w mieście, leżącem pośród ucywilizowanej Europy, liczącem przeszło 100.000 mieszkańców. Widok ten, na každego... musi wywrzeć przykro wrażenie swoja dzikością, rzucającą smutne światło na obyczaje i stan kultury ludu naszego (!). (Перепрашаємо, добродѣю Магомете, на „obyczaje i stan kultury ludu waszego“ той „widok“ зовсімъ нѣякого свѣтла не кидає. Згромадьте вы насампередъ свѣй польскій чи мазурскій людъ, а тогды ажъ говорѣть, яке свѣтло на его станъ кине той „widok“!) W sali Narodnego Domu panuje ściszc i tłok, jak na jarmarku; wrzawa istnie karczemna nie pozwala mówcom mówić, a słuchaczom zrozumieć, co oni mówią; duszaca zaś atmosfera, przesiąknięta wyziewami cuchnącemi smołą, gorzałką i skórą, czynią dłuższy pobyt w tym przybytku pseudo-politycznego życia publicznego rusińskiego w najwyższym stopniu uciążliwym.“ Якъ бачите, нерви Магомета ôть „Gaz. Pol.“ дуже тоненький и нѣжненький; хлопы въ столичномъ мѣстѣ — для него анахронизмъ. Онъ бѣдолашный живъ собѣ спokojno na swoїmъ пророцкомъ pedestalѣ въ tõmъ perekonanju, що na světěkromъ ugáľnovanýchъ lokaїvъ, vystroenýchъ tа naperfumovanychъ dámy и podobnýchъ e му Magometovъ někogo běльше nemá, и що vše tě gúně, serdaki и lyčakí, cuchnací skórou choboty и pročíj něblagopodobný věchi davo stali se „dostojněmъ“ archeologii, „legendoju staroviny“ A tu raptomъ naplýva do cívilizovaného, „seredъ Evropy ležacagó“ Lvova taká dika orda i hlasitъ „dzikie, nie majac w soiale nic ludzkiego okrzyki“ ta záříti panjský něsce cíivilizovaného Magometa „wonią smoły, gorzałki i skórę“. Čijž ne tragichne je jeho polohy, čijž ne spravedlivé je jeho oburjení? Pravda, „gorzałka“, kterou poslej jeho věšování vonělo Věče, mohla pochodiť ne ôtywawasя другій львівскій Магометъ въ варшавской „Gazecie Polskiej“. „Rozwinięto — пиše днъ — cały aparat agitacyjny, żeby sciagnąć na wiec co najwiêkszą ilość uczestników i żeby chociaż pozornie uchronić to zgromadzenie od zbyt oczywistego fiasko. Jakoż przyznać musimy, że skutek tych usiłowań jest daleko pomyślniejszy, niż možna było się spodziewać. Od dzis rana Lwów zmienił zupełnie swą wewnętrzna fizyognomię wskutek napływuowej ca旑ej masy księży wiejskich i włościan przybyłych na wiec, a rzucających się každemu wokoło swemi ogorzałemi, charakterystycznemi postaciami i malowniczymi a wielce rozmaitemi strojami. Obszerna sala rusińskiego Domu Narodnego, oraz korytarze i dziedzińce tego gmachu zamienione formalnie zostały w obozowisko Czumaków czy też Kozaków zaporozkich, stanowiących dziwny anachronizm w mieście, leżącem pośród ucywilizowanej Europy, liczącem przeszło 100.000 mieszkańców. Widok ten, na každego... musi wywrzeć przykro wrażenie swoja dzikością, rzucającą smutne światło na obyczaje i stan kultury ludu naszego (!). (Перепрашаємо, добрodѣю Магомете, на „obyczaje i stan kultury ludu waszego“ той „widok“ зовсімъ нѣякого свѣтла не кидає. Згромадьте вы насампередъ свѣй польскій чи мазурскій людъ, а тогды ажъ говорѣть, яке свѣтло на его станъ кине той „widok“!) W sali Narodnego Domu panuje ściszc i tłok, jak na jarmarku; wrzawa istnie karczemna nie pozwala mówcom mówić, a słuchaczom zrozumieć, co oni mówią; duszaca zaś atmosfera, przesiąknięta wyziewami cuchnącemi smołą, gorzałką i skórą, czynią dłuższy pobyt w tym przybytku pseudo-politycznego życia publicznego rusińskiego w najwyższym stopniu uciążliwym.“ Якъ бачите, нерви Магомета ôть „Gaz. Pol.“ дуже тоненький и нѣжненький; хлопы въ столичномъ мѣстѣ — для него анахронизмъ. Онъ бѣдолашный живъ собѣ спokojno na swoїmъ пророцкомъ pedestalѣ въ tõmъ perekonanju, що na světěkromъ ugáľnovanýchъ lokaїvъ, vystroenýchъ tа naperfumovanychъ dámy и podobnýchъ e му Magometovъ někogo běльше nemá, и що vše tě gúně, serdaki и lyčakí, cuchnací skórou choboty и pročíj něblagopodobný věchi davo stali se „dostojněmъ“ archeologii, „legendoju staroviny“ A tu raptomъ naplýva do cívilizovaného, „seredъ Evropy ležacagó“ Lvova taká dika orda i hlasitъ „dzikie, nie majac w soiale nic ludzkiego okrzyki“ ta záříti panjský něsce cíivilizovaného Magometa „wonią smoły, gorzałki i skórę“. Čijž ne tragichne je jeho polohy, čijž ne spravedlivé je jeho oburjení? Pravda, „gorzałka“, kterou poslej jeho věšování vonělo Věče, mohla pochodiť ne ôtywawasя другій львівскій Магометъ въ варшавской „Gazecie Polskiej“. „Rozwinięto — пиše днъ — cały aparat agitacyjny, żeby sciagnąć na wiec co najwiêkszą ilość uczestników i żeby chociaż pozornie uchronić to zgromadzenie od zbyt oczywistego fiasko. Jakoż przyznać musimy, że skutek tych usiłowań jest daleko pomyślniejszy, niż možna było się spodziewać. Od dzis rana Lwów zmienił zupełnie swą wewnętrzna fizyognomię wskutek napływuowej ca旑ej masy księży wiejskich i włościan przybyłych na wiec, a rzucających się každemu wokoło swemi ogorzałemi, charakterystycznemi postaciami i malowniczymi a wielce rozmaitemi strojami. Obszerna sala rusińskiego Domu Narodnego, oraz korytarze i dziedzińce tego gmachu zamienione formalnie zostały w obozowisko Czumaków czy też Kozaków zaporozkich, stanowiąjących dziwny anachronizm w mieście, leżącem pośród ucywilizowanej Europy, liczącem przeszło 100.000 mieszkańców. Widok ten, na každego... musi wywrzeć przykro wrażenie swoja dzikością, rzucającą smutne światło na obyczaje i stan kultury ludu naszego (!). (Перепрашаємо, добрodѣю Магомете, на „obyczaje i stan kultury ludu waszego“ той „widok“ зовсімъ нѣякого свѣтла не кидає. Згромадьте вы насампередъ свѣй польскій чи мазурскій людъ, а тогды ажъ говорѣть, яке свѣтло на его станъ кине той „widok“!) W sali Narodnego Domu panuje ściszc i tłok, jak na jarmarku; wrzawa istnie karczemna nie pozwala mówcom mówić, a słuchaczom zrozumieć, co oni mówią; duszaca zaś atmosfera, przesiąknięta wyziewami cuchnącemi smołą, gorzałką i skórą, czynią dłuższy pobyt w tym przybytku pseudo-politycznego życia publicznego rusińskiego w najwyższym stopniu uciążliwym.“ Якъ бачите, нерви Магомета ôть „Gaz. Pol.“ дуже тоненький и нѣжненький; хлопы въ столичномъ мѣстѣ — для него анахронизмъ. Онъ бѣдолашный живъ собѣ spokojno na swoїmъ proročkomъ pedestalѣ въ tõmъ perekonanju, що na světěkromъ ugáľnovanýchъ lokaїvъ, vystroenýchъ tа naperfumovanychъ dámy и podobnýchъ e му Magometovъ někogo běльше nemá, и що vše tě gúně, serdaki и lyčakí, cuchnací skórou choboty и pročíj něblagopodobný věchi davo stali se „dostojněmъ“ archeologii, „legendoju staroviny“ A tu raptomъ naplýva do cívilizovaného, „seredъ Evropy ležacagó“ Lvova taká dika orda i hlasitъ „dzikie, nie majac w soiale nic ludzkiego okrzyki“ ta záříti panjský něsce cíivilizovaného Magometa „wonią smoły, gorzałki i skórę“. Čijž ne tragichne je jeho polohy, čijž ne spravedlivé je jeho oburjení? Pravda, „gorzałka“, kterou poslej jeho věšování vonělo Věče, mohla pochodiť ne ôtywawasя другій львівскій Магометъ въ варшавской „Gazecie Polskiej“. „Rozwinięto — пиše днъ — cały aparat agitacyjny, żeby sciagnąć na wiec co najwiêkszą ilość uczestników i żeby chociaż pozornie uchronić to zgromadzenie od zbyt oczywistego fiasko. Jakoż przyznać musimy, że skutek tych usiłowań jest daleko pomyślniejszy, niż možna było się spodziewać. Od dzis rana Lwów zmienił zupełnie swą wewnętrzna fizyognomię wskutek napływuowej ca旑ej masy księży wiejskich i włościan przybyłych na wiec, a rzucających się každemu wokoło swemi ogorzałemi, charakterystycznemi postaciami i malowniczymi a wielce rozmaitemi strojami. Obszerna sala rusińskiego Domu Narodnego, oraz korytarze i dziedzińce tego gmachu zamienione formalnie zostały w obozowisko Czumaków czy też Kozaków zaporozkich, stanowiąjących dziwny anachronizm w mieście, leżącem pośród ucywilizowanej Europy, liczącem przeszło 100.000 mieszkańców. Widok ten, na každego... musi wywrzeć przykro wrażenie swoja dzikością, rzucającą smutne światło na obyczaje i stan kultury ludu naszego (!). (Перепрашаємо, добрodѣю Магомете, на „obyczaje i stan kultury ludu waszego“ той „widok“ зовсімъ нѣякого свѣтла не кидає. Згромадьте вы насампередъ свѣй польскій чи мазурскій людъ, а тогды ажъ говорѣть, яке свѣтло на его станъ кине той „widok“!) W sali Narodnego Domu panuje ściszc i tłok, jak na jarmarku; wrzawa istnie karczemna nie pozwala mówcom mówić, a słuchaczom zrozumieć, co oni mówią; duszaca zaś atmosfera, przesiąknięta wyziewami cuchnącemi smołą, gorzałką i skórą, czynią dłuższy pobyt w tym przybytku pseudo-politycznego życia publicznego rusińskiego w najwyższym stopniu uciążliwym.“ Якъ бачите, нерви Магомета ôть „Gaz. Pol.“ дуже тоненький и нѣжненький; хлопы въ столичномъ мѣстѣ — для него анахронизмъ. Онъ бѣдолашный живъ собѣ spokojno na swoїmъ proročkomъ pedestalѣ въ tõmъ perekonanju, що na světěkromъ ugáľnovanýchъ lokaїvъ, vystroenýchъ tа naperfumovanychъ dámy и podobnýchъ e му Magometovъ někogo běльше nemá, и що vše tě gúně, serdaki и lyčakí, cuchnací skórou choboty и pročíj něblagopodobný věchi davo stali se „dostojněmъ“ archeologii, „legendoju staroviny“ A tu raptomъ naplýva do cívilizovaného, „seredъ Evropy ležacagó“ Lvova taká dika orda i hlasitъ „dzikie, nie majac w soiale nic ludzkiego okrzyki“ ta záříti panjský něsce cíivilizovaného Magometa „wonią smoły, gorzałki i skórę“. Čijž ne tragichne je jeho polohy, čijž ne spravedlivé je jeho oburjení? Pravda, „gorzałka“, kterou poslej jeho věšování vonělo Věče, mohla pochodiť ne ôtywawasя другій львівскій Магометъ въ варшавской „Gazecie Polskiej“. „Rozwinięto — пиše днъ — cały aparat agitacyjny, żeby sciagnąć na wiec co najwiêkszą ilość uczestników i żeby chociaż pozornie uchronić to zgromadzenie od zbyt oczywistego fiasko. Jakoż przyznać musimy, że skutek tych usiłowań jest daleko pomyślniejszy, niż možna było się spodziewać. Od dzis rana Lwów zmienił zupełnie swą wewnętrzna fizyognomię wskutek napływuowej ca旑ej masy księży wiejskich i włościan przybyłych na wiec, a rzucających się každemu wokoło swemi ogorza

А то по що, добродѣю Магомете? Аджежъ мы знаємо, що „Аллахъ великий, а Магометъ его пророкъ“, — и мы вѣримо вамъ зовсѣмъ навѣть безъ вашої присяги. Чи може вы сами не досыть певнї силы своїхъ доказовъ, не досыть певнї нашого переконання и яко найсильнѣше argumentum ad hominem даєте намъ своя

Той самъ Магометъ, дописуючій майже такими самыми словами, хочь и подъ инымъ подпісомъ до „Gazet-ы Krakowsk-ой“, модификує въ нѣй свои выражения о столько, що „gwas“ выходитъ вже лишь „trochę kaczemtu“, а за то „atmosfera“ есть „tak zabijajaca, że trzeba być albo zajadłym członkiem Rady russkiej, albo reporterem (с. в. пророкомъ-Магометомъ), ażeby wytrzymać pośród niej dłużej niż godzine.“ Цѣкава рѣчь, що той самъ Магометъ въ дописи до „Gaz. Krak.“ моторомъ цѣлого Вѣща робить „Раду Русскую“, а въ дописи до „Gaz. Pol.“ анѣ слѣдѣмъ о нѣй не згадув, хочь впрочемъ одна и друга допись майже дословно однакова. Мы побачимо далъше, що се має значити.

zliczona masa włościan". А другому Магометови тогожъ Dziennik-a Polsk-ого, п. Янови Лямови, эъ разу замерещилася выставка етнографична, когра, при его вѣти, и етверезомъ

Про одного такого цивилизованого Магомета написала „Strażnica polska“, ч. 7 следующий слова: „Ale prawda, był na wiecu jeszcze osławiony reporter „Reformy“ krakowskiej, ран-

May Museum was too
small

ищемъ поза кошарами и т. д. Министерство войны разпорядило вже давнѣше, что тѣ охотники, что служатъ на власнѣмъ коштѣ, могутъ за зложеніе вынагородженія получити епархіальный харч и мундуръ, хоچе не будуть мусыбы мешкать въ касарни. Розпорядженіе того не могло вѣйти въ житѣ, позаякъ дотеперь не будла ще означенна сума зглазданого вынагородженія, а перенѣходу туо усущую теперь министерство, постановляюща, что вынагородженіе за всѣ новыши емопоменты выносить при кавалеріи 129 зр., при прочихъ же родахъ войска 124 зр. а. в. Если слѣ отже зважить, что кошта самаго умудруованія выносили давнѣше больше якъ цѣла сума, которую обовязаны будуть теперъ платити охотники за цѣле удержаніе въ часѣ однорочной службы, то легко зрозумѣти, що въ усюшихъ генеральнихъ буде однорочна слуга майже о половинѣ дешевша.

(Дирекція побічної жестиниці) мала пойти телеграммою до вѣденськихъ газетъ выдати до всѣхъ своихъ урядниківъ въ Моравіи приказъ, щобы въ протигу одного року научилисъ ческого языка, бо правительство выразило желаніе, щобы урядники могли порозумѣватися съ обома народностями.

(Въ справѣ выборовъ до ческого выдѣлу краевого) выступали Чехи, якъ мы вже послѣднго разу на тѣмъ мѣсціи доносили, съ предложеніемъ угодовыми, поселя котрого малабы Нѣмціи получити кромѣ двохъ мандатовъ зъ куріи мѣть еще третій зъ цѣлого сойму. Нѣмецко-централістичніи газеты выступили рѣшучо противъ всикимъ компроміозамъ и старалися повліти на нѣмецкій кабітъ посолскій, щобы предложенія угодового не пріять. — N. fr. Presse и други еї товаришіи доказували, що одно мѣсто въ выдѣлѣ краевомъ не має для Нѣмцівъ жадного значенія и що принять "маски" зъ рукъ большості соймової бу碌и поспішево ѹ народного достоинства нѣмецкихъ пословъ. Нѣмецко-ліберальна праса була вже майже певною, що послы нѣмецкій откінути предкладаний имъ компроміозъ, показалося однакожъ, що рефлексъ и розважне оїнене практичныхъ користей взялъ въ клубѣ нѣмецкому верхъ надъ abstinenційнми агитаціями. — Клубъ нѣмецкихъ пословъ ухваливъ іменно по довшихъ нарадахъ двома третинами голосовъ, що не може вправдѣ згодитися на особу кандидата, пропоновану большостю соймовою, заменену однакоже саму двохъ кандидатовъ зъ свого лона, а бѣльшость може, ѿмі буде уважати отвѣтнимъ, отдать свои голосы на одного зъ тихъ кандидатовъ. — Послы нѣмецкій отдалигъ свои голосы лишили на кандидатѣ ліберальнихъ. — Посля послѣднхъ вѣдомостей, надоїшваша зъ Праги, выбраній до выдѣлу: гр. Хотекъ, бар. Пфайль, Фолькальтъ, Шмайкалъ, Скарда, Квичала, Вальдертъ и Цайтгамеръ; выдѣлъ краевъ складається отже зъ трохъ ліберальнихъ, трохъ Чеховъ и двохъ консервативныхъ.

(Зъ утѣкачезъ боснѧцкихъ), що въ часѣ послѣднго повстанія перешли на територію чорногору, повернули вже, якъ доносять до "N. fr. Presse" зъ Сераена, сен. весни и лѣта бѣльше якъ 2000 людей, котрій теперъ мирно отдаются звонимъ занятіямъ. Наслѣдкомъ такою численною репатріації єто, що теперъ много грунгу, що лежать перелогомъ, наново зъорано и заставлено. Въ Чорногорѣ знаходиться теперъ ще 200—300 утѣкачезъ, мѣжъ ними начальники повстанія. — Послѣдній не може вернутися до своеї отчини, бо душтується тежкихъ звичайнихъ злоністивъ, за котрій заразъ по поворотѣ до оккупованыхъ краївъ могли быти поставленіи передъ судомъ. Що до прочихъ бѣглещивъ, котрій кромѣ начальниковъ повстанія лишилися въ Чорногорѣ, есть всяка подстава думати, що вже зъ Чорногорї не вернутся, позаякъ правительство тамошніе само захоче ихъ, щобы лишилися и назначило землю на постолину селитбу. — Лишившися въ Чорногорѣ бѣглещивъ боснѧцко-герцеговинскихъ подозрівають, що они мають колись статію ядромъ нового повстанія, котре малабы зъорганизувати Чорногору. — Такою думкою мають бути послы "N. fr. Presse" таївъ цивільній якъ войскової власти въ Боснїи и тому стараются часіи мира, якимъ теперъ тѣшатся окупованій краї, въкористати на то, щобы охоронитися отъ подобніхъ агитацій и ослабити ихъ вільне на жителівъ оккупованыхъ краївъ.

(На передпослѣдній засіданіи тирольского сойму), котрый закрыто дні 11 л. ліпня, внесли клерикали за ініціативою декана зъ Мерану патра Глаца и бувшого епископа Тріента декларацію "о единству вѣри" юдісировану 36-ма послами, котра хоچе не має практичного значенія, то характеризує релігійну нетолеранцію большості соймової въ Тироли. — Тироль має отъ нешамтныхъ часобъ — сказано въ заявлению — яко найдорожій скарбъ право єдності вѣри. Право тое, котре знаходило завѣгды охорону пануючого, выразилося въ законѣ краевомъ зъ для 7 цвѣтня 1866 року. — Закономъ симъ дозволено утвореніе самостийної громады евангелицкого вѣроисповѣданія зъ правомъ вондрального и публичного выконування практикъ релігійнихъ лише въ порозумію съ тирольскимъ соймомъ. — Съ нарушеньемъ давнїхъ условинъ специального закона краевого, потворилися въ Инобруку и Меранії самостийній протестантскій громады безъ отнесення до сойму тирольского, а наїйтъ мимо его уроочистихъ безірервныхъ и въ цѣломъ краю головнимъ отгомономъ потвердженіемъ протестовъ. — Наслѣдомъ приступлено до заснованія протестантской царохїи черезъ закупленіе католицкимъ кандидатомъ. Не перестаючи на тѣмъ, підіти будову нової церкви такожъ въ Меранѣ. Призволеніе на се удѣлила политична власть, а роботы на плацу будови вже зачалися. Потреба тоги будови не за-

ходила. Давнѣшій дѣмъ молитви бувъ зовсѣмъ вистарчаючій для бѣгровъ богослуження. Протестанти, котрій мають въ Меранѣ свое власне кладище, а въ новѣйшомъ часѣ такожъ школу, уживали повної свободы въ выконуваню релігії. Таке поступованіе, така зневага найсвятѣшого з нашихъ правъ викликало въ цѣломъ Тироли велике невдоволеніе. Декларанти думаютъ, що черезъ тое загроженій збогали всѣ историчній інституції. Законъ красовий зъ року 1866 не отрагивъ своє державно-правномъ підзстави до сеїхъ хилівъ. Мимо тога възвели наші противники гдяжкъ софистичній аргументъ въ поле противъ такому твердженію, однакожъ консервативна бѣльшость сойму доказала вже безъосновністію такихъ аргументовъ своїмъ заявленіемъ зъ для 15 жовтня 1878. Соймъ тирольский, зъ котрого порозумѣніемъ законъ зъ дні 7 цвѣтня 1866 мѣгбы бути знесеній або ограничений, не повзялъ такою ухвалою до сеїхъ поръ. Самовластному оїненю министра застережено заявити, що наше право вже не существуете. Въ заявленію зъ 15 жовтня 1872 вказала бѣльшость сойму на те, що существование евангелицкіхъ громадъ конфесійнихъ въ Инобруку и Меранѣ наїйтъ послѣ законовъ державнихъ, есть незаконне, позаякъ тѣ громады въ бѣльшій часті въ користь чужоземцівъ потворено, а ихъ пресвітери такожъ зъ чужоземцівъ зложени. Перша будова протестантской церкви въ краю не може бути зъ сторони консерватистовъ мовчки поміненою. Декларанти боронять характеру неподѣльно католицкого краю, а засгерѣгають противъ замѣту нетолеранції, бо не запирають они краю для протестантівъ анѣ не боронять имъ от праваляти богослуження, а протестують лише противъ незаконного творення акатолицкіхъ громадъ. По прочитаню декларації забравъ голосъ посоль Вальдевъръ и заявивъ въ імені своїхъ товарищівъ, що свобода вѣри є совѣтъ, загарантована такожъ въ Тироли закономъ державнимъ, котримъ справа меранської протестантской громады вже давно рѣшена. Вальдевъръ въразивъ ще жаль, що така агітација зановою подбіймася, котра наражає край. Маршалокъ краевъ не допустивъ дебаты. Пас. Гельрихъ сконстатувавъ яко обывателъ и давній бургомістръ Мерану, що прочтане письмо минається зъ правдою, наколи тамъ говорятся будьтобъ бѣльшость населенія въ Меранѣ чувствовалася существованьемъ и будовою протестантской церкви въ свою католицкому переконаню оскорблена. По прочитаню декларації забравъ голосъ посоль Вальдевъръ и заявивъ въ імені своїхъ товарищівъ, що свобода вѣри є совѣтъ, загарантована такожъ въ Тироли закономъ державнимъ, котримъ справа меранської протестантской громады вже давно рѣшена. Вальдевъръ въразивъ ще жаль, що така агітација зановою подбіймася, котра наражає край. Маршалокъ краевъ не допустивъ дебаты. Пас. Гельрихъ сконстатувавъ яко обывателъ и давній бургомістръ Мерану, що прочтане письмо минається зъ правдою, наколи тамъ говорятся будьтобъ бѣльшость населенія въ Меранѣ чувствовалася существованьемъ и будовою протестантской церкви въ свою католицкому переконаню оскорблена. По прочитаню декларації забравъ голосъ посоль Вальдевъръ и заявивъ въ імені своїхъ товарищівъ, що свобода вѣри є совѣтъ, загарантована такожъ въ Тироли закономъ державнимъ, котримъ справа меранської протестантской громады вже давно рѣшена. Вальдевъръ въразивъ ще жаль, що така агітација зановою подбіймася, котра наражає край. Маршалокъ краевъ не допустивъ дебаты. Пас. Гельрихъ сконстатувавъ яко обывателъ и давній бургомістръ Мерану, що прочтане письмо минається зъ правдою, наколи тамъ говорятся будьтобъ бѣльшость населенія въ Меранѣ чувствовалася существованьемъ и будовою протестантской церкви въ свою католицкому переконаню оскорблена. По прочитаню декларації забравъ голосъ посоль Вальдевъръ и заявивъ въ імені своїхъ товарищівъ, що свобода вѣри є совѣтъ, загарантована такожъ въ Тироли закономъ державнимъ, котримъ справа меранської протестантской громады вже давно рѣшена. Вальдевъръ въразивъ ще жаль, що така агітација зановою подбіймася, котра наinggae край. Маршалокъ краевъ не допустивъ дебаты. Пас. Гельрихъ сконстатувавъ яко обывателъ и давній бургомістръ Мерану, що прочтане письмо минається зъ правдою, наколи тамъ говорятся будьтобъ бѣльшость населенія въ Меранѣ чувствовалася существованьемъ и будовою протестантской церкви въ свою католицкому переконаню оскорблена. По прочитаню декларації забравъ голосъ посоль Вальдевъръ и заявивъ въ імені своїхъ товарищівъ, що свобода вѣри є совѣтъ, загарантована такожъ въ Тироли закономъ державнимъ, котримъ справа меранської протестантской громады вже давно рѣшена. Вальдевъръ въразивъ ще жаль, що така агітација зановою подбіймася, котра наinggae край. Маршалокъ краевъ не допустивъ дебаты. Пас. Гельрихъ сконстатувавъ яко обывателъ и давній бургомістръ Мерану, що прочтане письмо минається зъ правдою, наколи тамъ говорятся будьтобъ бѣльшость населенія въ Меранѣ чувствовалася существованьемъ и будовою протестантской церкви въ свою католицкому переконаню оскорблена. По прочитаню декларації забравъ голосъ посоль Вальдевъръ и заявивъ въ імені своїхъ товарищівъ, що свобода вѣри є совѣтъ, загарантована такожъ въ Тироли закономъ державнимъ, котримъ справа меранської протестантской громады вже давно рѣшена. Вальдевъръ въразивъ ще жаль, що така агітација зановою подбіймася, котра наinggae край. Маршалокъ краевъ не допустивъ дебаты. Пас. Гельрихъ сконстатувавъ яко обывателъ и давній бургомістръ Мерану, що прочтане письмо минається зъ правдою, наколи тамъ говорятся будьтобъ бѣльшость населенія въ Меранѣ чувствовалася существованьемъ и будовою протестантской церкви въ свою католицкому переконаню оскорблена. По прочитаню декларації забравъ голосъ посоль Вальдевъръ и заявивъ въ імені своїхъ товарищівъ, що свобода вѣри є совѣтъ, загарантована такожъ въ Тироли закономъ державнимъ, котримъ справа меранської протестантской громады вже давно рѣшена. Вальдевъръ въразивъ ще жаль, що така агітација зановою подбіймася, котра наinggae край. Маршалокъ краевъ не допустивъ дебаты. Пас. Гельрихъ сконстатувавъ яко обывателъ и давній бургомістръ Мерану, що прочтане письмо минається зъ правдою, наколи тамъ говорятся будьтобъ бѣльшость населенія въ Меранѣ чувствовалася существованьемъ и будовою протестантской церкви въ свою католицкому переконаню оскорблена. По прочитаню декларації забравъ голосъ посоль Вальдевъръ и заявивъ въ імені своїхъ товарищівъ, що свобода вѣри є совѣтъ, загарантована такожъ въ Тироли закономъ державнимъ, котримъ справа меранської протестантской громады вже давно рѣшена. Вальдевъръ въразивъ ще жаль, що така агітација зановою подбіймася, котра наinggae край. Маршалокъ краевъ не допустивъ дебаты. Пас. Гельрихъ сконстатувавъ яко обывателъ и давній бургомістръ Мерану, що прочтане письмо минається зъ правдою, наколи тамъ говорятся будьтобъ бѣльшость населенія въ Меранѣ чувствовалася существованьемъ и будовою протестантской церкви въ свою католицкому переконаню оскорблена. По прочитаню декларації забравъ голосъ посоль Вальдевъръ и заявивъ въ імені своїхъ товарищівъ, що свобода вѣри є совѣтъ, загарантована такожъ въ Тироли закономъ державнимъ, котримъ справа меранської протестантской громады вже давно рѣшена. Вальдевъръ въразивъ ще жаль, що така агітација зановою подбіймася, котра наinggae край. Маршалокъ краевъ не допустивъ дебаты. Пас. Гельрихъ сконстатувавъ яко обывателъ и давній бургомістръ Мерану, що прочтане письмо минається зъ правдою, наколи тамъ говорятся будьтобъ бѣльшость населенія въ Меранѣ чувствовалася существованьемъ и будовою протестантской церкви въ свою католицкому переконаню оскорблена. По прочитаню декларації забравъ голосъ посоль Вальдевъръ и заявивъ въ імені своїхъ товарищівъ, що свобода вѣри є совѣтъ, загарантована такожъ въ Тироли закономъ державнимъ, котримъ справа меранської протестантской громады вже давно рѣшена. Вальдевъръ въразивъ ще жаль, що така агітација зановою подбіймася, котра наinggae край. Маршалокъ краевъ не допустивъ дебаты. Пас. Гельрихъ сконстатувавъ яко обывателъ и давній бургомістръ Мерану, що прочтане письмо минається зъ правдою, наколи тамъ говорятся будьтобъ бѣльшость населенія въ Меранѣ чувствовалася существованьемъ и будовою протестантской церкви въ свою католицкому переконаню оскорблена. По прочитаню декларації забравъ голосъ посоль Вальдевъръ и заявивъ въ імені своїхъ товарищівъ, що свобода вѣри є совѣтъ, загарантована такожъ въ Тироли закономъ державнимъ, котримъ справа меранської протестантской громады вже давно рѣшена. Вальдевъръ въразивъ ще жаль, що така агітација зановою подбіймася, котра наinggae край. Маршалокъ краевъ не допустивъ дебаты. Пас. Гельрихъ сконстатувавъ яко обывателъ и давній бургомістръ Мерану, що прочтане письмо минається зъ правдою, наколи тамъ говорятся будьтобъ бѣльшость населенія въ Меранѣ чувствовалася существованьемъ и будовою протестантской церкви въ свою католицкому переконаню оскорблена. По прочитаню декларації забравъ голосъ посоль Вальдевъръ и заявивъ въ імені своїхъ товарищівъ, що свобода вѣри є совѣтъ, загарантована такожъ въ Тироли закономъ державнимъ, котримъ справа меранської протестантской громады вже давно рѣшена. Вальдевъръ въразивъ ще жаль, що така агітација зановою подбіймася, котра наinggae край. Маршалокъ краевъ не допустивъ дебаты. Пас. Гельрихъ сконстатувавъ яко обывателъ и давній бургомістръ Мерану, що прочтане письмо минається зъ правдою, наколи тамъ говорятся будьтобъ бѣльшость населенія въ Меранѣ чувствовалася существованьемъ и будовою протестантской церкви въ свою католицкому переконаню оскорблена. По прочитаню декларації забравъ голосъ посоль Вальдевъръ и заявивъ въ імені своїхъ товарищівъ, що свобода вѣри є совѣтъ, загарантована такожъ въ Тироли закономъ державнимъ, котримъ справа меранської протестантской громады вже давно рѣшена. Вальдевъръ въразивъ ще жаль, що така агітација зановою подбіймася, котра наinggae край. Маршалокъ краевъ не допустивъ дебаты. Пас. Гельрихъ сконстатувавъ яко обывателъ и давній бургомістръ Мерану, що прочтане письмо минається зъ правдою, наколи тамъ говорятся будьтобъ бѣльшость населенія въ Меранѣ чувствовалася существованьемъ и будовою протестантской церкви въ свою католицкому переконаню оскорблена. По прочитаню декларації забравъ голосъ посоль Вальдевъръ и заявивъ въ імені своїхъ товарищівъ, що свобода вѣри є совѣтъ, загарантована такожъ въ Тироли закономъ державнимъ, котримъ справа меранської протестантской громады вже давно рѣшена. Вальдевъръ въразивъ ще жаль, що така агітација зановою подбій

— Празникъ „Рождества св. Иоана Крестителя“ въ Перемышли и обѣдъ у Преосв. Еп. I. Ступницкого. Путники-богомольцы, прибывши ажъ за Львовъ на нашъ „храмъ“, рознонѣдали намъ о великихъ дошахъ и тучахъ, якъ наѣстили столицю Руси въ передовѣніи св. Иоана. Отже тѣ тучѣ, тѣ бѣлски и громы застрашили многихъ людей зъ окрестности, и въ тѣмъ то головна причина, что сего року народъ не такъ то вѣже численно, якъ лѣтъ давнѣшихъ, зъявившися на празникъ до нашего храму престольного. Въ мѣстѣ всего товару було довѣрѣ, — но было лишь куцица. Отсюзъ на другу причину, чому зменяется вѣже давна величина Перемышльскаго „Иванка“. Нужда мѣжъ народомъ, тай только. Богослуженіе бѣгудося съ давнимъ торжествомъ и блескомъ. Литургію слушивъ самъ Преосв. епископъ въ сослуженіи цѣлой капитулы. Въ церкви было народа, якъ звѣчайно, бѣткомъ повно. Та не лишь се хотѣть а вамъ до вѣдомости подати, але ось що ѿѣкѣйше. На обѣдъ до Владыки прибули въ гостѣ мѣщане перемышльскі. Довгія капоты мѣщанскѣ отзыкаютъ у настъ на ново свою давну честь и повагу. Поручъ мѣщанъ засѣли, — одного Батька-Пастыря дѣти — и прочи Русини, якъ только суть въ Перемышли на рѣжныхъ становискахъ. Около 80 осѣбъ засѣли до стола. Гей, Боже мілый, якъ то легко отѣхахъ въ круѣ своихъ людей! Яка широта витала мѣжъ нами! Часы Сибургскіе, часы Яхимовскіе приходили изъ гадку, коли мы видѣли ту ю ѡшироту и сердечность всѣхъ братей нашихъ. А руска та молодѣжь, той цвѣтъ нашъ, та надѣя наша, — якъ она намъ засѣвала нашу пѣснъ руску, наші спѣваночки, — открыла намъ рай нашъ, славу нашу намъ розказала, — якъ заграло тогда кожде серце руске! Та якъ загримѣла пѣснъ хоромъ: „На, на, на, на, на, — ой тамъ руска отчина!“ — то нашимъ мѣщанамъ сѣдоголоўскимъ аже очи засѣгали зъ радости. „Миръ вамъ братя!“ сѣвавъ не лишь хорь, а и гостѣ всѣ разомъ сїѣвали. Подаю вамъ вѣроѣмъ и программу всѣхъ спѣвѣвъ: „Засѣвъ: Ой вы мои спѣваночки; Кто за нами, Богъ за нимъ; Не згайдай яси зорѣ; Прѣїша весна; Где есть руска отчина; Миръ вамъ братя; Hinaus in die Ferne; Tigrer Marisch; Чуги звѣночки въ дали; Щастъ намъ Боже; Пюю кояри при Дунаю; Гейже хлопецъ въ поле, въ гай; Многая лѣта.“ Описаныи я Вамъ таожъ, якъ стравы подавано, та только се гараздъ скажати умѣю, що они таки не були тѣ, що ихъ намъ присали єсти наші просвѣтителіи (Баути)... А вжеж чути Вамъ було, якими ѿїми словами привитавъ наша пастыры свое стадо. Теплажъ бо була єго мова и святилисъ всѣ єго слова!... Преосвященный загрѣвавъ и подносию духа вѣрныхъ своихъ, щоби не знемагали въ недоли, въ нещаство... Но чижъ не настає по слотѣ, по тучахъ и бурѣ дени ясный!... Достойный пастырь виѣть тоасть на благоденствіе гостей своихъ, вѣрного стада єго, мѣщанъ города Перемышля и вѣрныхъ цѣлѹв дієзисъ. — Ше не втихомъ громѣ „Многая лѣта“, якъ промовивъ гость далекій, а дорогой, Вир. архіп. Малиновскій. Онъ павязавъ до слобѣдъ Преосвященного хорошо отдану гадку, щоби всѣ вѣрній, подѣ проводомъ Архипастыря чувствувалися яко члены одного тѣла, щоби всѣхъ вѣрныхъ злушила любовь християнска. Цвѣтъ любови, — днѣ рѣвно красный и прелестный и неувядаемый тамъ въ небѣ, якъ и ту на земли. Вношу тоасть, щоби проживъ благая и многая лѣта наша Архипастырь! — Опосля забравъ слово дрѣ Антоневичъ. Легкимъ слогомъ выкладавъ, въ чѣмъ то спочивавъ щастье чоловѣка, та въ чѣмъ тое щастье поклали давніи Греки. Звѣстно, що рѣжно єго толковали... А вжежъ то щастье нынѣ едине: то кружокъ родинный, то семейство, що въ нѣмъ єдиномъ чоловѣкъ знаходитъ всѣ условія свого задоволенія. Я розумѣю тутъ, казавъ даліше бесѣдникъ, отсе семейство, где головою наша Батько Владыка, где родиною мы Русини. Най жіе намъ Отець нашъ и нашъ Пастырь! — Знаменита була промова и крыл. Литинського. Онъ пѣднѣсь, що до условій благоденствія сеи родини почилає „миръ“ межъ членами, „миръ“ съ собою самими. Таже Христосъ витаетъ апостоломъ своихъ ѿїмъ словомъ: „Миръ вамъ!“ Мира зъ неба и мы вѣбъ просимъ. Миръ той наї водворяється мѣжъ нами!... Такъ то въ Перемышли Батько-Владыка почтивъ своихъ добрыхъ Дѣтей, а Дѣти почтили доброго Батька...

(+) О. Лука Бобровичъ — а рускій языкъ. Недавно мы, доносячи о проповѣдіи єзуита патра Кароля Ридля въ храмовий день монастыря Василианскаго во Львовѣ, назначили мѣжъ іншимъ, що прикро вражала ухо Русина руска бесѣда того патра. Съ бѣльшымъ ще правомъ можемо се скажати о проповѣдіи о. Луки Бобровича (того самого, що бувъ у о. Змартвихвстанцѣ), яку державъ въ недѣлю днѧ 8 липня въ архикатедральї церкви св. Георгія. Такого калѣцства языкового мабуть не чула ще стѣны архикатедральной церкви.. А предсобѣ въ сїй церкви се найменше може уходить!..

— Нафту открыто послѣднімъ часомъ въ Текучи, пов. кособовскаго и въ Поляни підѣ Устриками за Перемышлемъ. Якъ доносить коломыскія „Русская Рада“, въ обохъ мѣщевостяхъ нафту показує обильно. Въ Текучи коне вѣже богато предпріємцѣвъ, а теперъ зновъ завязалося акціоне товариство Стрѣльбицкихъ и Тиховича. Въ Полянѣ богате жерело нафты открыли Англичане, то они и будуть збогачуватися, а інші люди будуть на ихъ зыски тяжко працювати. Для того справедливо замѣчае „Русская Рада“, що наши люді самі повинні братися до добування нафты, якъ се зробивъ п. Крысько підѣ Дрогог-

бичемъ, который зъ доходомъ зъ нафты купивъ велике село Попель.

— Зъ Снятину пишуть намъ: Днѧ 13 с. м. пріїхавъ на каноничный осмотръ до Снятину лат. епископъ суfraganъ Моравскій. Днѧмъ впередъ ставлено побѣдъ будынку уряду громадскаго триумфальну браму и поставлено на верхъ єи черно-жовту хоруговъ, а по бокахъ З синѣ-жовту и звѣзди 10 червено-блѣыхъ. Передъ вечеромъ учитель П., (зъ роду Нѣмецъ, женатый на Русинцѣ), а одинъ зъ першихъ патротиковъ польскихъ), выѣзъ на верхъ брамы, здеръ черно-жовту хоругову, а па єи мѣсце принялъ червено-блѣу. Поступокъ сей такъ розъяривъ жіодѣй снятинскихъ, що они наперла на коменданта постерунку жандармскаго, що той же мимо волѣ ц. к. старости здѣлалъ донесенье, куда слѣдує...

— Naduycia po wyborach! Коли до насъ такъ пе-редъ выборами якъ и підчастъ выборовъ доходи-ли вѣсти о тицьчихъ надъужитахъ нашихъ противниковъ, — вѣзвала „Gaz. Narodowa“ Поля-кѣвъ, щоби и они надсыпали єи всікъ факты надъужитъ зъ стороны Русиновъ передъ выбо-рами и при выборахъ, бо якъ казала, надъужитъ зъ стороны нашої була бѣльшъ, якъ зъ сто-рони польской. И справдѣ одержала колька ми-мыхъ надъужитъ зъ стороны Русиновъ по выбо-рахъ (якбы се выборамъ що пошкодити могло!). И такъ донесла „правдолюбива“ Narodowa въ N. 146, будьтобы о. Громадка зъ Конячка зъ места на выбора Н. Н. за то, що при выбо-рахъ голусовавъ на польского кандидата, не хо-тѣвъ его дочиѣ голосити заповѣдей, а жениха всякими способами отклонювавъ отъ женитбы, щоби лишь непокорного укради и выставилъ на смѣхъ єго дочку. О. Громадка приславъ спростованіе до „Gaz. Narodowoi“, що не мігъ на се-лянинѣ Н. Н. иститися, бо днѣ не бувъ выбор-цемъ, отже и не мігъ голосувати на польского кандидата. Gaz. Nar. щоби спасати свїтъ паго-дову honору“ додає въ замѣтцѣ до спростованія о. Громадки, що если селянинъ переслѣдований о. Громадко не бувъ выборцемъ, то мусѣвъ бути правыборцемъ! Правда, що таа Narodowa часомъ дуже „крутохильна“?

— Ходоровъ погорѣвъ въ ночи зъ недѣль на по-недѣлокъ. Весь осередокъ мѣста пожерла половина, а только декотри домки, що були въ са-дахъ, оцѣлѣли.

— Загальний збѣръ членовъ товариства „им. Качков-скога“ отбудеся сего року въ Дрогобичи.

— На посаду гр. к. катихита при гимазії въ Самборѣ розписано конкурсъ. Поданія належить вно-сити посредствомъ консисторії до краевої ради шкільної.

— Мисія духовна отбудеся днѧ 8 (20) вересня с. р. въ Лавочбомъ, дек. скільского, где будуть проповѣдії оо. С. Устіяновичъ зъ Головецка, І. Теодоровичъ зъ Синевідока нижнього и В. Да-видякъ зъ Тухлѣ.

— (Любій вѣсти.) Директоръ почтъ А. Шифнеръ розпочавъ днѧ 12 л. с. м. довшу подорожъ ин-спектцію по Галичинѣ. — До ради повѣтової въ Яслѣ выбрано зъ громадъ сельскихъ мѣжъ іншими о. Іос. Мерену, гр. к. пароха въ Грабю.

Вѣсти впархіальни.

Зъ АЕпархії Львівської.

Отпустку получили оо. Іоанъ Билинський, парохъ Илавча на 5 недѣль; 2) Іоанъ Левицкій, пар. Тлустого на 6 недѣль.

Президія ц. к. намѣстництва годито на ка-ноничну інституцію для презентованыхъ оо.: 1) Володим. Филиповскаго на Бельківцѣ; 2) Аант. Билинськаго на Куропатники; 3) Алеко. Батога на Дроговыже; 4) Емил. Дольницкаго на Рѣпнинѣ.

Введеній въ душнастырскій посади оо.: 1) Іоанъ Назаревичъ яко завѣдатель Путыловъ; 2) Алексей Заклинський яко завѣд. Тростинця.

Личній додатокъ 100 зр. рѣчно на три роки получивъ о. Іполітъ Весоловскій, парохъ въ Неговицяхъ.

ПОСМЕРТНІ ВѢСТИ.

Ф. Іоанъ Вѣрецій, деканъ угновскій, советникъ консисторії и парохъ въ Угновѣ, пере-мыскій епархії, упокоївши днѧ 12 липня въ 68. роцѣ житя а въ 41 священства. Похоронъ бѣ-бувши въ понедѣлокъ рано. Покойникъ знаний бувъ далеко поза світъ деканатомъ яко все-дѣятельній рускій патріотъ. Смерть єго визвала и въ найдальшихъ рускихъ кругахъ шире спов-чути и правдивы жаль. Честь єго памяти и блаженій упокой єго душ!

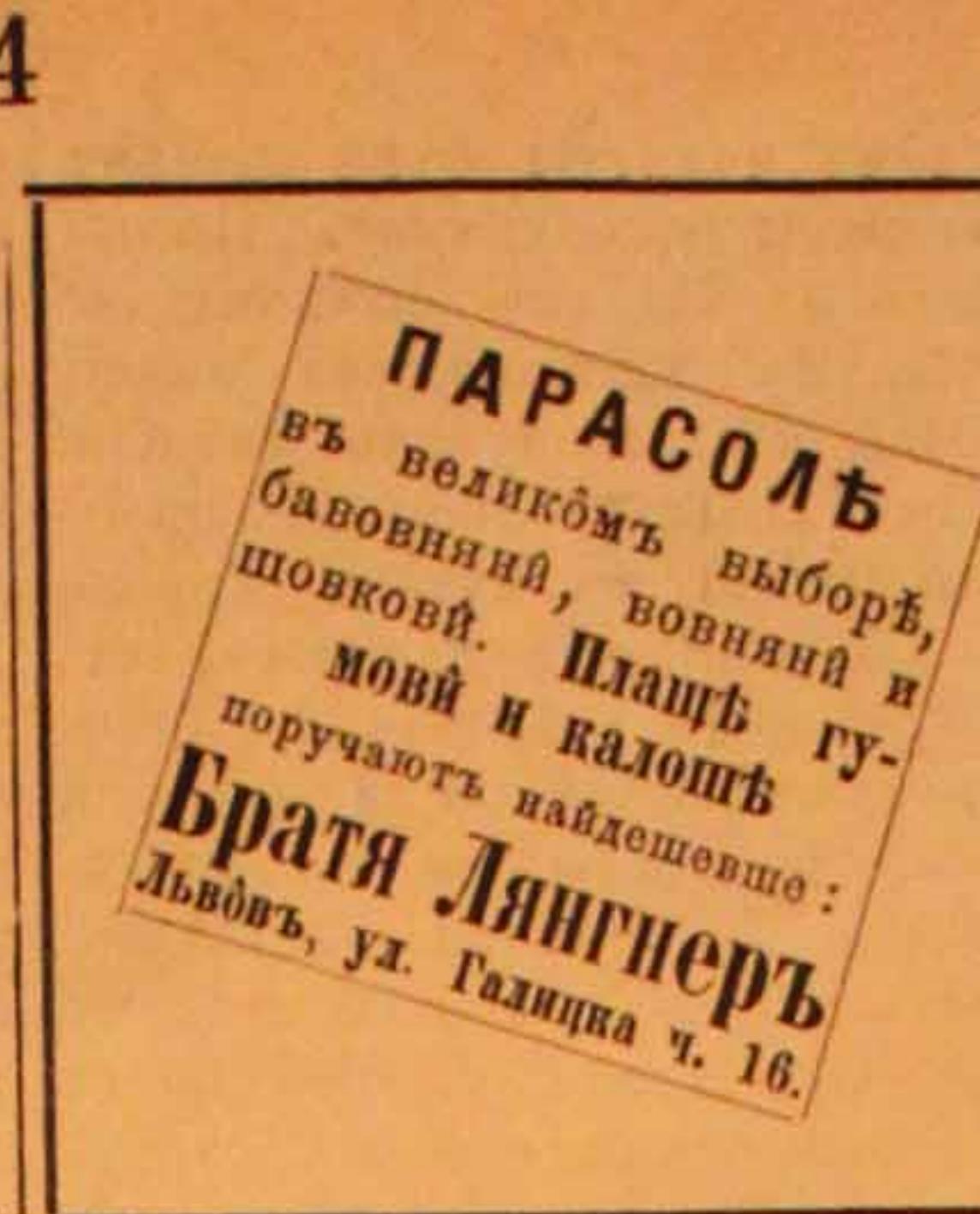
Ф. Марія Любичъ зъ Могильницкихъ Шепаровичева, жена гр. к. приходника въ Колодѣвцѣ (коло Станиславова), померла днѧ 11 л. с. м. въ 70-омъ роцѣ житя. Вѣчна єй память!

Подяка.

Вп. пану Іосифови Валицкому, арти-стови-маляреви въ Залізцахъ, складаю симъ при-людну подяку за артистично виконаний образъ св. ВМ. Варвари до церкви Сервирівської за над-звычайно низку ціну; а при тѣмъ маю честь сего честного Русина артиста-маляра поручити всѣмъ ВЧ. Отг҃амъ духовнимъ, котрій желають артистичнимъ а дешевими малюнками приукра-сити церкви и дому.

Сервири, днѧ 2 липня 1883.

Іосифъ Барвінський.

Въ администрації „Дѣла“ мо-жна дѣстати слѣдуючій прапоръ б. п.

Володимира Барвінського:

1. СКОШЕНІЙ ЦВІТЪ (внимокъ зъ Галицкихъ образківъ), цѣна 1 зр.

2. БЕЗТАЛАННІЕ СВАТАНЬЕ, образокъ зъ Галицкого житя, цѣна 80 кр.

3. ОТЧІТЬ ВЪ 100-ЛІТНІЙ РОКОВИНИ ЦВІСАРЯ ЙО-СИФА П. 17 (29) падолиста 1880, цѣна 25 кр.

4. БЕСЬДА ВЪГОЛОШЕНА НА НАРОДНОМЪ ВѢЧУ РУСИ-НОВЪ 18 (30) падолиста 1880 о економичнихъ справахъ, цѣна 15 кр.

Дохдѣль зъ першого твору при-значує Родина покойника на па-мятника нагробный, зъ дальшихъ же трехъ праць на стипендію им. Володимира Барвінського. (6-?)

„ВЪ ОБОРОНѢ ЧЕСТИ“,

повѣсть Г. Раймунда въ

трехъ частяхъ. Цѣна 2 зр.

50 кр., съ пересылкою 2 зр.

70 кр. (Повѣсть таа стоить

въ оригиналѣ нѣмецкѣмъ 8

зр. 40 кр.)

Дѣстати можна въ Адми-ністрації „Дѣла“.

ОБРАЗКИ

на премії для дѣтей

поручас

К. М. Вознякъ

во Львовѣ ул. Ормєнська ч. 6.

(на противъ „Народного Дому“)

сотка по 60 кр., 1 зр., 1 зр. 60 кр.,

2 зр. 50 кр. и 3 зр.

(26-?) Такожъ

Молитвословы для дѣтей по 15 кр. ш.

п. „большій“ 20 кр. ш.

п. „молодежи“ 30 кр. ш.

Молитвословы для молодежи

оправн въ полотно съ вытискомъ

„Нагорода пильності“ по 35 кр.

Молитвенники народні

по 20 кр. штука.

При замовленняхъ образківъ

више 10 зр. отсылаю Франко

Съ поченіемъ

К. М. Вознякъ.

Накладомъ редакції „Свѣта“